

Stížnost pro porušení zákona

I v jiných věcech, než jsou uvedeny v zákoně č. [119/1990](#) Sb. o soudní rehabilitaci, je ministr spravedlnosti povinen podat stížnost pro porušení zákona, jestliže přezkoumáním zjistí, že k porušení zákona došlo z důvodů uvedených v ustanovení § 1 zákona o soudní rehabilitaci, přičemž tomuto postupu nebrání skutečnost, že Nejvyšší soud věc rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona.

I v jiných věcech, než jsou uvedeny v zákoně č. [119/1990](#) Sb. o soudní rehabilitaci, je ministr spravedlnosti povinen podat stížnost pro porušení zákona, jestliže přezkoumáním zjistí, že k porušení zákona došlo z důvodů uvedených v ustanovení § 1 zákona o soudní rehabilitaci, přičemž tomuto postupu nebrání skutečnost, že Nejvyšší soud věc rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 1.3.2001, sp.zn. 11 Tz 27/2001)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 1. března 2001 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného B. Č., proti rozsudku bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20. 10. 1988, sp. zn. Tzv 27/88, v trestní věci vedené u bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 103/88, a podle § 268 odst. 2 tr. ř., § 269 odst. 2 tr. ř. a § 271 odst. 1 tr. ř., za splnění podmínek § 30 odst. 2 zák. č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl tak, že rozsudkem bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20. 10. 1988, sp. zn. Tzv 27/88, byl v neprospěch obviněného B. Č. porušen zákon v ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř., a v řízení, jež mu předcházelo v ustanovení § 269 odst. 1 tr. zák., a to i z důvodů uvedených v § 1 zák. č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší soud České republiky zároveň tento rozsudek a rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6. 6. 1988, sp. zn. 3 T 103/88 zrušil a zrušil také další rozhodnutí, na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud České republiky rozhodl, že podle § 226 písm. b) tr. ř. se obviněný B. Č., zproštuje obžaloby pro skutek spočívající v tom, že ačkoliv dne 10. 3. 1988 osobně převzal povolávací rozkaz řady C, vydaný OVS V., podle kterého byl povinen nejpozději do 12.00 hodin dne 1. 4. 1988 nastoupit k VÚ S. k vykonání vojenské základní služby, takto v úmyslu vyhnout se trvale vojenské službě neučinil ani do 24 hodin po uplynutí lhůty stanovené v povolávacím rozkaze, čímž měl spáchat trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák., ve znění platném do 30. 11. 1999.

Z odůvodnění:

Rozsudkem bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6. 6. 1988, sp. zn. 3 T 103/88, byl obviněný B. Č. uznán vinným trestným činem nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák. (ve znění platném do 30. 11. 1999), jehož se podle zjištění soudu dopustil v podstatě tak, že ačkoliv dne 10. 3. 1988 osobně převzal povolávací rozkaz řady C, vydaný OVS ve V., podle kterého byl povinen nejpozději do 12.00 hod. dne 1. 4. 1988 nastoupit k VÚ S., k vykonání vojenské základní služby, takto v úmyslu vyhnout se trvale vojenské službě neučinil ani do 24 hod. po uplynutí lhůty stanovené v povolávacím rozkaze. Za to mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v

trvání 1 roku s výkonem v první nápravně výchovné skupině. Tento rozsudek nabyl právní moci v řízení před soudem prvního stupně dne 29. 6. 1988.

Proti tomuto rozsudku podal bývalý generální prokurátor ČSSR ve prospěch obviněného B. Č. stížnost pro porušení zákona, kterou zaměřil proti výroku o trestu odnětí svobody. Namítl, že uložený trest je ve zřejmém nepoměru ke stupni nebezpečnosti pro společnost a poměrům pachatele. Podanou stížnost pro porušení zákona projednal bývalý Nejvyšší soud ČSSR a rozsudkem ze dne 20. 10. 1988, sp. zn. Tzv 27/88, vyslovil porušení zákona v ustanoveních § 23 odst. 1 tr. zák. a § 31 odst. 1 tr. zák. v neprospěch obviněného, výše citovaný rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a při nezměněném výroku o vině sám uložil obviněnému B. Č. podle § 269 odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon byl obviněnému podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Pro úplnost lze dodat, že usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 4. 11. 1988, č. j. 3 T 103/88-88, bylo rozhodnuto o tom, že obviněný B. Č. je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 27. 10. 1988, a podle čl. I odst. 1 písm. e) a čl. III rozhodnutí prezidenta republiky o této amnestii mu byl prominut trest odnětí svobody s tím, že se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen.

Proti výše označenému rozsudku bývalého Nejvyššího soudu ČSSR podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného B. Č. stížnost pro porušení zákona. Porušení zákona spatřuje v tom, že bývalý Nejvyšší soud ČSSR porušil ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř., neboť nesplnil v celém rozsahu přezkumnou povinnost z tohoto ustanovení vyplývající. Konkrétně stížnost pro porušení zákona vytýká, že bývalý Nejvyšší soud ČSSR řádně nevyhodnotil tu skutečnost, že obviněný B. Č. byl podle zjištění znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie v době spáchání trestné činnosti ze zdravotních důvodů dočasně neschopen výkonu vojenské služby. Podle ministra spravedlnosti tato okolnost natolik snižovala společenskou nebezpečnost jednání obviněného, že její stupeň nebyl v žádném případě vyšší než nepatrný. Bývalý Nejvyšší soud ČSSR však k této okolnosti nesprávně přihlédl jen v souvislosti se závěrem, že výše citovaným rozsudkem vojenského obvodového soudu byl porušen zákon ve výroku o trestu, a přitom dále zdůraznil, že obviněný B. Č. nevěděl o tom, že je ze zdravotních důvodů dočasně neschopen výkonu vojenské služby, a že vojenskou službu nenastoupil z důvodu svého náboženského přesvědčení. Podle názoru stěžovatele došlo k porušení zákona též v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., a to i v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo.

V závěru stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil namítané porušení zákona, aby napadený rozsudek, jakož i rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6. 6. 1988, sp. zn. 3 T 103/88, zrušil, a současně aby zrušil i rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále pak navrhl, aby Nejvyšší soud postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř. V tomto směru zástupce Nejvyššího státního zastupitelství přítomný veřejnému zasedání u Nejvyššího soudu navrhl, aby Nejvyšší soud sám rozhodl tak, že se obviněný z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř. zproštuje obžaloby.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě podané stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, které mu předcházelo, a poté shledal, že zákon skutečně porušen byl, a to nejen z těch důvodů, které jsou ve stížnosti pro porušení zákona uvedeny.

Trestného činu nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák., ve znění platném do 30. 11. 1999, se dopustí ten, kdo v úmyslu vyhnout se trvale vojenské činné službě nebo zvláštní službě nenastoupí službu v ozbrojených silách do 24 hodin po uplynutí lhůty stanovené v povolávacím rozkazu.

S ohledem na to, že stížnost pro porušení zákona směřuje proti rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSSR o stížnosti pro porušení zákona, tak je třeba připomenout jednak již výše citované ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. o obsahu a rozsahu přezkumné povinnosti Nejvyššího soudu v řízení o stížnosti pro porušení zákona, jednak ustanovení § 266 odst. 7 tr. ř., podle něhož není stížnost pro porušení zákona přípustná proti rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona.

Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší soud před vlastním přezkoumáním věci, z hledisek naznačených v ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř., se především musel v posuzované věci zabývat otázkou přípustnosti stížnosti pro porušení zákona směřující proti rozhodnutí o stížnosti pro porušení zákona, a to s ohledem na znění § 266 odst. 7 tr. ř.

Výjimka z výše citovaného ustanovení § 266 odst. 7 tr. ř. je obsažena v § 30 odst. 2 zák. č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudní rehabilitaci“). Podle tohoto ustanovení platí, že i v jiných věcech, než jsou uvedeny v zákoně o soudní rehabilitaci, je generální prokurátor (podle současné právní úpravy ministr spravedlnosti) povinen podat stížnost pro porušení zákona, jestliže přezkoumáním zjistí, že k porušení zákona došlo z důvodů uvedených v ustanovení § 1 tohoto zákona, přičemž tomuto postupu nebrání skutečnost, že Nejvyšší soud věc rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona. Ostatně podaná stížnost pro porušení zákona odkazuje právě na znění ustanovení § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci.

Podle § 1 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci platí, že mimo jiné je účelem zákona zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská politická práva a svobody zaručené Ústavou a vyjádřené v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách zákon označoval za trestné.

Podle § 1 odst. 2 téhož zákona platí, že činy, které směřovaly k uplatnění práv a svobod občanů zaručených Ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech, byly československými trestními zákony prohlášeny za trestné v rozporu s mezinárodním právem a mezinárodnímu právu odporovalo, také jejich trestní stíhání a trestání.

Jak již bylo výše naznačeno bylo nutno se především zabývat tím, zda v posuzované věci vůbec přichází v úvahu aplikace ustanovení § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci s těmi zákonnými důsledky, které spočívají v možnosti vyloučit překážku vyplývající z ustanovení § 266 odst. 7 tr. ř.

Nejvyšší soud má za to, že ze znění § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci („...i v jiných věcech..“) lze dovodit, že toto ustanovení se vztahuje jak na trestné činy, které nejsou vyjmenovány v zákoně o soudní rehabilitaci (tzv. trestné činy nerehabilitovatelné), tak i na trestné činy, na které se tento zákon vztahuje (tzv. trestné činy rehabilitovatelné). U posléze uvedených trestných činů ovšem

pouze v případě, pokud k dosažení účelu zákona o soudní rehabilitaci nedošlo postupem předpokládaným v oddíle třetím tohoto zákona (u odsuzujících soudních rozhodnutí za trestné činy uvedené v oddílu druhém zákona došlo k jejich zrušení přímo ex lege dnem účinnosti zákona a rozhodnutí soudu zde má jen deklaratorní povahu, takže úvahy o aplikaci § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci zde vůbec nepřichází do úvahy). To znamená, že i ve věcech týkajících se pravomocných soudních rozhodnutí vyhlášených v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 o trestných činech uvedených v oddíle třetím tohoto zákona, v nichž se kupř. vůbec nekonalo přezkumné řízení podle oddílu třetího zákona o soudní rehabilitaci, lze s poukazem na ustanovení § 30 odst. 2 zákona podat stížnost pro porušení zákona, a pokud jsou zde důvody uvedené v § 1 zákona je příslušný orgán (ministr spravedlnosti) povinen tak učinit a v takovém případě podání stížnosti pro porušení zákona nebrání ani ustanovení § 266 odst. 7 tr. ř. (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 1999, sp. zn. 7 Tz 188/99, uveřejněný pod č. [13/2001](#) Sb. s. rozh. a stan.). Jestliže postup podle § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci se uplatní u trestných činů nerehabilitovatelných, tak tím spíše tento závěr platí ohledně trestných činů uvedených v oddíle třetím zákona o soudní rehabilitaci, u nichž ke zrušení soudního rozhodnutí nedošlo v přezkumném řízení (arg. a maiore ad minus). Implicitně je tento závěr pak obsažen i v nálezu Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 285/97. Tyto závěry Nejvyššího soudu je třeba zdůraznit proto, že právě trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených službách podle § 269 odst. 1 tr. zák. je vyjmenován v oddíle třetím /§ 4 písm. e)/ zákona o soudní rehabilitaci.

Z obsahu spisu pak vyplývá, že obviněný B. Č. nenastoupil výkon základní vojenské služby ani do 24 hodin po uplynutí lhůty stanovené v řádně doručeném povolávacím rozkazu, a to výlučně z důvodu svého náboženského přesvědčení. V tomto směru lze poukázat na neměnné výpovědi obviněného učiněné jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem. Na základě těchto výpovědí obviněného a dalších důkazů objektivní povahy vojenský obvodový soud dospěl k jednoznačnému závěru, že obviněný odmítl nastoupit vojenskou službu z důvodu svědomí a náboženského vyznání (viz č. l. 58-59 spisu). Shodný závěr o důvodech nenastoupení základní vojenské služby vyplývá též z odůvodnění napadeného rozsudku (č. l. 76 spisu). Skutkové závěry obou soudů, podle nichž obviněný B. Č. nenastoupil k výkonu základní vojenské služby v úmyslu se jí trvale vyhnout z důvodu svého náboženského přesvědčení, jsou správné a mají oporu v provedených důkazech. Stejně tak nic nelze vytknout zjištění, učiněnému především na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (č. l. 15-34 spisu), že obviněný B. Č. byl s ohledem na svůj zdravotní stav v době činu dočasně neschopen výkonu základní vojenské služby.

Nejvyšší soud přisvědčil podané stížnosti pro porušení zákona v tom, že jak vojenský obvodový soud, tak Nejvyšší soud ČSSR nedostatečně hodnotily ten fakt, že obviněný byl v době činu dočasně zdravotně nezpůsobilý k výkonu základní vojenské služby. Touto okolností se vůbec nezabývaly z hlediska naplnění materiální podmínky trestnosti činu (§ 3 odst. 2 tr. zák.) a v důsledku toho nesprávně posoudily stupeň nebezpečnosti činu obviněného pro společnost jako vyšší než nepatrný. Za těchto okolností (tj. obviněný odmítl nastoupit výkon vojenské služby z důvodu svého náboženského přesvědčení, přičemž byl v té době dočasně nezpůsobilý výkonu takové služby) už samotné přecenění stupně společenské nebezpečnosti činu se záměrem trestně postihovat osoby, které z náboženských důvodů odmítaly nastoupit vojenskou službu, naplňuje důvody předpokládané v ustanovení § 1 zákona o soudní rehabilitaci, a podle názoru Nejvyššího soudu je už tímto opodstatněno na podkladě ustanovení § 30 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci prolomení principu vyplývajícího z ustanovení § 266 odst. 7 tr. ř.

Pro úplnost lze dodat, že napadený rozsudek, zjištění, že obviněný, ačkoliv o tom nevěděl, byl v době

činu dočasně nezpůsobilý k výkonu základní vojenské služby, nechal stranou z hlediska úvah o naplnění materiální stránky trestného činu i z pohledu trestnosti, tzv. nezpůsobilého pokusu trestného činu v důsledku skutkového omylu pozitivního na straně pachatele.

Ovšem tyto úvahy by byly na místě jen za předpokladu, že čin obviněného by bylo možno v tomto konkrétním případě pokládat za trestný. Samozřejmě lze obecně připustit, že pachatel trestného činu nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák., ve znění platném do 30. 11. 1999, z různých důvodů nenastoupí základní vojenskou službu. V posuzované věci je však zcela jednoznačně zjištěno, že obviněný odmítl nastoupit základní vojenskou službu jen z toho důvodu, že výkon vojenské služby byl v rozporu s jeho náboženským přesvědčením. Oba soudy nesprávně dospěly k závěru, že jimi zjištěný skutkový stav věci lze podřadit pod ustanovení § 269 odst. 1 tr. zák.

Čin obviněného směřoval tedy k uplatnění základního práva občana, zaručeného mu Ústavou a ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v dalších mezinárodních paktech zaručujících občanská a politická práva (viz např. nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 285/97, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. 7 Tz 17/99, a ze dne 16. 9. 1999, sp. zn. 7 Tz 125/99). Obviněný svým jednáním pouze uplatňoval právo na svobodu svědomí a náboženského přesvědčení podle Ústavy. Je třeba připomenout, že čl. 32 odst. 1 tehdy platné Ústavy ČSSR z roku 1960 (č. [100/1960](#) Sb.) zaručoval občanům svobodu vyznání. Odstavec 2 téhož stanoví pak stanovil, že náboženská víra nebo přesvědčení nemůže být důvodem k tomu, aby někdo odpíral plnit občanskou povinnost, která je mu uložena zákonem. Svoboda vyznání a svědomí sice byla Ústavou formálně zaručena, ovšem norma nižší právní síly (zákon), kterou by realizace této, ústavou garantované, svobody byla zajištěna, vydána nebyla, a naopak, ustanovení jiných norem nižší právní síly (např. branný zákon č. 92/1949 Sb.) tuto svobodu prakticky likvidovaly. Jestliže zákonodárce nestanovil žádnou alternativu k tomu, aby obviněný mohl dostát svým zákonným povinnostem, aniž by tím současně popřel své náboženské přesvědčení zaručené mu Ústavou, tak nebylo možno takové jednání pokládat za trestný čin (§ 1 odst. 1, 2 zákona o soudní rehabilitaci). V tomto směru lze dále poukázat na čl. 18 Všeobecné deklarace lidských práv, dále pak na čl. 8 odst. 3 písm. c) bod ii) a čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (uveden pod 120/1976 Sb.). Přitom nelze přehlédnout, že posléze uvedený Mezinárodní pakt, který byl v době spáchání posuzovaného činu pro tehdejší ČSSR právně závazný, umožňuje podrobit náboženskou svobodu nebo víru jen takovým zákonným omezením, jež jsou nutná k ochraně veřejného pořádku, zdraví nebo morálky nebo základních práv a svobod. Už vůbec tedy nelze přijmout takovou zákonnou úpravu, která by absolutně popřela tyto svobody. Pokud čl. 8 odst. 3 písm. c) bod ii) tohoto Paktu nevyklučuje existenci právní úpravy, neumožňující náhradní službu za službu vojenskou, tak na základě tohoto ustanovení nelze dovozovat možnost popření svobody náboženského přesvědčení cestou kriminalizace činu, kterým občan realizuje své právo na svobodu vyznání. Proto za situace, kdy zde nebyla alternativa k výkonu základní vojenské služby pro případ, že její výkon by vedl k popření náboženského přesvědčení občana (obviněný v době činu, na rozdíl od současné právní úpravy, neměl zákonnou možnost odmítnout výkon vojenské služby a zvolit alternativní službu), pak nebylo možno čin občana, kterým jen realizoval Ústavou a mezinárodními úmluvami zaručené svobody, pokládat za trestný čin.

Je tedy zřejmé, že na posuzovanou věc se vztahuje ustanovení § 1 odst. 1, 2 zákona o soudní rehabilitaci. Toto zjištění pak ovšem vede nejen k závěru o přípustnosti stížnosti pro porušení zákona směřující proti rozhodnutí Nejvyššího soudu o stížnosti pro porušení zákona, ale logicky též současně i k závěru o důvodnosti podaného opravného prostředku.

Z důvodů výše již podrobně rozvedených tedy Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným rozsudkem byl v neprospěch obviněného B. Č. porušen zákon, neboť bývalý Nejvyšší soud ČSSR plně nedostál své přezkumné povinnosti vyplývající z ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. a nenapravit tak pochybení, jehož se dopustil bývalý Vojenský obvodový soud v Brně, pokud posoudil čin obviněného jako trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák., v tehdy platném znění. K porušení zákona přitom došlo z důvodů předpokládaných ustanovením § 1 zákona o soudní rehabilitaci.

V souladu s ustanovením § 269 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20. 10. 1988, sp. zn. Tzv 27/88, jakož i rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 6. 6. 1988, sp. zn. 3 T 103/88. Současně byla zrušena i všechna další rozhodnutí, na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Již výše bylo uvedeno, že v řízení před soudy byl skutkový stav věci zjištěn správně. Proto za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 271 odst. 1 tr. ř. mohl Nejvyšší soud ve věci sám znovu rozhodnout. Jestliže skutek, pro který je obviněný postaven před soud není trestným činem, a to z důvodů, které byly výše již podrobně uvedeny, rozhodl Nejvyšší soud tak, že obviněného B. Č. pro tento skutek, který je blíže popsán ve výroku tohoto rozsudku, v němž byl spatřován trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 tr. zák., ve znění platném do 30. 11. 1999, obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř. zprostil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)